

ת"פ (חדרה) 53629-04-24 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (חדרה) 53629-04-24 - מדינת ישראל נ' פלונישלו חדרה

ת"פ (חדרה) 53629-04-24

מדינת ישראל

נגד

פלוני

באמצעות ב"כ עו"ד דן גלעד

בית משפט השלום בחדרה

[08.10.2024]

כבוד השופט: ערן זלר

גזר דין

רקע

1. הנאשם, יליד שנת 1996, הודה בכתב אישום מתוקן והורשע על יסוד הודאתו בעבירה של פציעה כשהעברין מזוין, על-פי סעיף 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, ובעבירת החזקת סכין, לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין.

2. על פי המתואר בכתב האישום המתוקן, הנאשם והגב' א' א' ("א'") קיימו בעבר קשר זוגי, ויש להם שני ילדים משותפים. בעת הרלוונטית התגוררה א' בדירתה של אמה, הגב' א' א', בבניין שברחוב XXXXבXXXX. ביום 17.4.24 בסמוך לשעה 21:30 הגיע הנאשם לבית בו מתגוררת א' וזאת על מנת לשוחח איתה. א' לא הייתה באותה עת בבית, ואמה, הגב' א', ביקשה מהנאשם לעזוב את המקום. מאחר והנאשם לא נענה לביקשתה של גב' א', היא התקשרה למר מ' א' ("המתלונן") שהוא אחיה של א' וביקשה ממנו להגיע למקום. בהמשך למתואר, המתלונן הגיע לכניסה לבניין שבו נמצאת הדירה, שם פגש בנאשם ובגב' א' א'. המתלונן ביקש מגב' א' לחזור לדירתה, והיא עשתה כן.

המתלונן ביקש מהנאשם לעזוב את המקום ובתוך כך הדף אותו בכתף עם ידו. בהמשך למתואר, הלכו הנאשם והמתלונן לחלק האחורי של הבניין וזאת לביקשת הנאשם; בשלב זה, הנאשם הוציא סכין כסופה ודקר את המתלונן באמצעותה, בחזה בצד ימין ובגב התחתון.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלונן שני פצעי דקירה, האחד ברוחב של כ- 3 ס"מ בצד ימין של החזה, והאחר ברוחב של כ- 4.5 ס"מ, בגב התחתון מימין לעמוד השדרה. המתלונן קיבל טיפול רפואי בבית החולים הלל יפה בחדרה, ופצעי הדקירה נסגרו עם סיכות.

3. הנאשם עצור בתיק החל מיום 18.4.24.

הטיעונים לעונש

עדים לעונש

4. המתלונן העיד בבית המשפט כי בריאותו כיום היא בסדר. אמר כי הוא סולח לנאשם, והוא מקווה שהוא ישתנה, אם כי לדעתו הוא לא ישתנה. הוא הטעים, כי הנאשם יכול לרצות 10 שנות מאסר או חצי שנת מאסר, ומבחינתו יכולים כבר לשחרר אותו, שכן מה שחשוב זה מה הנאשם יבחר לעשות עם עצמו לאחר שישתחרר, וזה תלוי בו.

5. א' העידה כי לה ולנאשם שני ילדים משותפים, בגילאי 4 ו-9 חודשים והם נמצאים אצלה. לדבריה, האירוע התרחש משום שאחיה רצה להרחיק את הנאשם ממנה. היא ביקשה להקל בעונש הנאשם, כך שישוחרר בהקדם ויוכל לשלם מזונות. עוד ציינה כי אף אחד לא מפחד היום מהנאשם.

טיעוני המאשימה

6. ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ת/1); אסופת תמונות המתעדות את פציעות המתלונן (ת/2); מסמכי תיעוד רפואי של פציעת המתלונן (ת/3); וכן את גזר הדין שהוטל על הנאשם בת"פ 43247-12-21 (ת/4).

לטענת התובעת, מעשי הנאשם פגעו בערכים המוגנים של שמירה על שלמות גופו וביטחונו של המתלונן, והם מקבלים חומרה יתרה שעה שנעשו באמצעות סכין. לשיטתה, מתחם העונש ההולם נע בין 15 ועד 30 חודשי מאסר לריצוי בפועל, וזאת בהתחשב בחפץ באמצעותו נעברה העבירה, בפציעות שנגרמו למתלונן והטיפול הרפואי לו נזקק, והיא הפנתה לפסיקה.

עוד ציינה, כי לחובת הנאשם 6 הרשעות קודמות, בעבירות של החזקת סכין, סמים ואלימות, והטעימה כי הרשעתו האחרונה היא מאוגוסט 2024, בגין צבר תיקים שרובם בעבירות החזקת סכין, וכי הוטלו עליו בתיק זה 12 חודשי מאסר שאותם הוא מרצה כעת. לדבריה, מדובר במי שמבצע עבירות פעם אחר פעם וכי הוא אינו ירא מהחוק. היא הבהירה כי המאסר על תנאי שהוטל על הנאשם בת"פ 43247-12-21 (ת/4) הופעל במסגרת גזר הדין האחרון מאוגוסט, אולם, ההתחייבות הכספית שהוטלה לא הופעלה, ועל כן ביקשה להפעילה כעת.

אחר כל אלה עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל שלא יפחת מ-20 חודשים, שיהיה מצטבר לעונש המאסר שהוא מרצה כעת, וכן ביקשה להטיל עליו מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן, ועתרה להפעיל את ההתחייבות הכספית.

טיעוני ב"כ הנאשם

7. ב"כ הנאשם טען, כי אין מדובר בסכסוך עברייני קלאסי, אלא סכסוך אישי - משפחתי, שנוסבותיו מורכבות. הוא הפנה לכך כי הנאשם הוא ערבי מוסלמי, ואילו א', אם ילדיו, היא יהודיה שמתגוררת בXXX, וציין עוד כי סבתו של הנאשם הייתה יהודיה אשר התחתנה עם מוסלמי. לטענתו, מצב הדברים יוצר מטבעו מתחים רבים, גם במשפחת הנאשם וגם במשפחתה של א'. עוד הוסיף, כי יש מורכבות ממשית במשפחה המורחבת של הנאשם, כך שהנאשם חי בחרדה קיומית והוא מסתובב עם סכינים מתוך חשש כבד לחייו. לדבריו, בחברה המוסלמית המסורתית הנאשם הולך עם 'סימון' והוא לא התקבל בה, אלא שגם בחברה היהודית מטבע הדברים הוא לא מצא את עצמו, כך שהוא שלמעשה נע ונד. לטענת ב"כ הנאשם, האירוע לא היה מתוכנן, אלא מתפרץ, וכפי שעולה מכתב האיטום המתוקן גם למתלונן היה חלק בהסלמת האירוע, שכן הוא זה שהחל במגע פיזי.

הסנגור לא הקל ראש בדקירות, אך ציין עם זאת כי התוצאות היו חתכים בלבד, עומק הדקירות לא צוין כך שיש ללמוד שהוא היה מינורי, מה שנלמד גם מכך שלא נדרשה התערבות כירורגית, אלא רק סגירת החתכים, כפי שגם צוין בכתב האיטום. לטענתו, נסיבות אלה מלמדות שהפגיעה במתלונן הייתה ברף נמוך יחסית לעבירות דקירה.

עוד טען הסנגור, כי עבירת החזקת סכין נבלעת בתוך עבירת הפגיעה, כיוון שהחזקת הסכין הייתה חלק מהנסיבות המחמירות של הפגיעה; ולגישתו, מתחם העונש ההולם מתחיל ב- 4 חודשי מאסר שניתן לרצות בעבודות שירות ומגיע עד כדי 24 חודשי מאסר בפועל.

לשם קביעת העונש בתוך המתחם, ביקש הסנגור להתחשב בכך שבבחירתו להודות, לקח הנאשם אחריות וחסך מזמנו של בית המשפט והעדים; עוד ביקש להתחשב בעמדתם של המתלונן וא', וכן להביא בחשבון את תקופת החירום ואת העובדה שהנאשם עצור כבר מאפריל בתנאי מעצר קשים, ללא אפשרות לראות את ילדיו, שכן היחידה שיכולה להביאם לביקור זו א', אלא שכניסתה נמנעת בשל אופי האיטום. הסנגור ציין כי בשל כל אלה הנאשם נמצא במצב רגשי סוער ולא פשוט, ויש להתחשב בכך לשם הקלה בעונשו.

ב"כ הנאשם ביקש לקבוע את העונש ברף התחתון, וטען כי ניתן יהיה להסתפק במספר חודשי מאסר, שאותם למעשה הנאשם כבר ריצה במהלך מעצרו. הוא ציין, כי התיק מוגדר כתיק אלימות במשפחה, ומשכך, בשים לב לנוהלי שב"ס, יש חשש שהנאשם לא יזכה להקלות ושחרור מוקדם, וביקש להתחשב גם בכך לקולא. בתמיכה לטיעוניו הפנה ב"כ הנאשם לשורה של פסקי דין.

באשר להפעלת ההתחייבות הכספית טען כי המדינה הייתה צריכה להפעיל אותה בתיק הקודם בו הורשע הנאשם, ועם זאת הוא הסכים להפעילה כעת, אך ביקש לאפשר לנאשם לשלם את הסכום רק כחצי שנה לאחר שישוחרר מהמאסר.

דברי הנאשם

8. הנאשם אמר כי אין לו דבר להוסיף על הדברים שאמר סנגורו.

9. קביעת מתחם העונש לעבירות בהן הורשע הנאשם היא בהתאם לעיקרון המנחה בענישה - עקרון ההלימה, שעניינו הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת העבירות בנסיבותיהן ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג העונש ומידת העונש שיוטל עליו. על מנת לקבוע את מתחם העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.
10. הגם שהנאשם הורשע בשתי עבירות, הרי שמתחם העונש צריך להיקבע ביחס לאירוע כולו. עבירת החזקת הסכין ועבירת הפציעה נעשו בצמוד, והן שזורות זו בזו במובן שהחזקת הסכין היא שאפשרה לנאשם לדקור את המתלונן, ועצם החזקתה היא חלק מנסיבות עבירת הפציעה. הקשר בין העבירות הוא אפוא הדוק ומדובר לטעמי במסכת עבריינית אחת (ע"פ 4910/13 אהמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (29.10.14); ע"פ 4702/15 מופיד עביד נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.4.16); ע"פ 1272/22 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (3.5.22)).
11. עם זאת, לשם קביעת מתחם ענישה הולם לאירוע, אבחן בנפרד את העבירות בהן הורשע הנאשם, את האינטרסים עליהן הן מגינות ואת מדיניות הענישה הנוהגת בעניין בפסיקה.
12. הערך המוגן ביסוד האיסור הפלילי על החזקת סכין, הוא מניעה מראש של הסיכונים הצפויים מעצם נשיאתה של סכין שלא כדין: פתרון סכסוכים באמצעות סכין וביצוע מעשי אלימות שתוצאותיהן עשויות להיות חמורות ואף הרוג אסון (ע"פ 1964/14 שלוה שימשילשווילי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.7.14)). האיסור החוקי נועד אפוא למגר כל תופעה הקשורה "בסכינאות", ולמנוע מראש כל פוטנציאל פגיעה בזולת על ידי סכין. דומני כי כתב האישום המתוקן בו הורשע הנאשם מלמד על נחיצות האיסור הפלילי על החזקת סכין, ומדגים כיצד נשיאת סכין עשויה להתדרדר במהירות הבזק כדי דקירות, ואיך עבירה של החזקת סכין מהווה אדן, אשר שכלולו הביא לעבירת פציעה בנסיבות מחמירות.
13. מדיניות הענישה בעבירה של החזקת סכין בלבד היא מחמירה בדרך כלל, ונקבע לא אחת כי יש מקום להטיל עונש מאסר גם כאשר לא נלוותה לכך עבירה נוספת, שכן, מדובר בעבירה "פותרת שער" למגוון עבירות אלימות קשות (למשל: ע"פ (י-ם) 39461-10-13 ווה גרשקוביץ נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.2.14)). עם זאת, קשת החומרה הנודעת לעבירה תלויה במקום בו הוחזקה הסכין ובנסיבות החזקה. הענישה הנוהגת לעבירה מתחילה במאסר על תנאי בלבד, בנסיבות בהן לא נעשה שימוש פוגעני בסכין (למשל: רע"פ 7901/23 יעקב אמסלם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (7.4.24) אשר דן בנסיבות תפיסת הסכין בלי שהתערב במתחם העונש שנקבע); אך כאשר נסיבות החזקת הסכין מלמדות על חומרה יתרה, הרף העליון מגיע כדי שנת מאסר בפועל (רע"פ 322/15 חן ג'אנח נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.1.15)).

14. הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם בכך שדקר ופצע את המתלונן, הם במרכזם שמירת הבריאות, שלמות הגוף וכן חייו ובטחונו האישי של הפרט. מדובר בערכים שהם מהחשובים במארג הערכים החברתי.
15. נסיבות ביצוע העבירה הן חמורות למדי, שכן הנאשם הגיע מראש לזירת האירוע כשהוא מצויד בסכין; לא זו בלבד, אלא שהוא מיהר לשלוף אותה ולדקור את המתלונן פעמיים, זאת בהמשך לדין ודברים קצר שהיה ביניהם, שבמהלכו המתלונן ביקש ממנו לעזוב את המקום והדף אותו בכתף. שליפת הסכין והדקירות לא היו בצמוד ממש לדחיפה, אלא לאחר שהמתלונן נענה לבקשת הנאשם ללכת איתו לחלק אחורי של המבנה. אין מדובר אפוא בתגובה ספונטנית ומיידית לאלימות מינורית שהפעיל המתלונן, אלא במהלך מחושב יותר. גם דקירה עקב זעם רגעי ומתפרץ בשל דחיפה, היא חמורה כשלעצמה, והיא תגובה בלתי מידתית למעשה מינורי; אלא שעובדות כתב האישום המתוקן מלמדות על ניתוק בין ההדיפה, שהייתה בחלק הקדמי של הבניין, לבין שליפת הסכין והדקירות - אירוע שהתרחש בחלקו האחורי, אליו הגיעו השניים לבקשת הנאשם.
16. עיינתי בתיעוד הרפואי המתאר את הפציעות שנגרמו למתלונן (ת/3) ובתמונות שתיעדו את חלקי גופו החבושים (ת/2); אכן נראה כי לא מדובר בפציעות עמוקות ומסכנות חיים, אך גם לא מדובר בפגיעות של מה בכך, שכן מדובר בחתכי דקירות שהיה צורך לחטאם, לסוגרם בסיכות, לחבוש את המתלונן ולחסן אותו.
17. פוטנציאל הנזק הטמון במעשי הנאשם הוא רב וחמור. דקירה של אדם טומנת בחובה פוטנציאל הרסני שיכול להוביל לפגיעה חמורה ואף לאובדן חיים. די בדקירה אחת שתפגע בכלי דם מרכזי כדי להביא לתוצאה הרת אסון. הנאשם דקר את המתלונן פעמיים, דקירה אחת בחזה ודקירה בגב התחתון, וסבורני כי לכל הפחות הדקירה בחזה טמנה בחובה סיכון ממשי לגרימת נזק משמעותי למתלונן.
18. אני מוצא אפוא כי מידת הפגיעה שפגע הנאשם בערכים המוגנים היא גבוהה.
19. מעשי האלימות תוך שימוש בסכין נעשו למרבה הצער חזון נפרץ; עבירות דקירה ופגיעה הפכו להיות כלי נפוץ ליישוב סכסוכים ולהטלת אימה, והן משרטטות את התופעה המסוכנת המכונה "תת תרבות הסכין", שהיא רעה חולה שפגיעתה קשה ונפגעים רבים; יש לעוקרה מן השורש, ולבית המשפט נועד תפקיד ממשי בכך (ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.8.07); ע"פ 4257/07 פלוני ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.3.08)).

20. פסקי דין רבים, רבים מידי, עסקו במקרים בהם בשל עניינים של מה בכך נשלפו סכינים במהירות ובקלות וננעצו בגוף הקורבנות. פעם אחר פעם שבו בתי המשפט והתריעו מפני התפשטות האלימות ותופעת הסכינאות במרחב הציבורי, וחזרו והטעימו כי במקרים של דקירה בסכין ופגיעה בקורבן יש להימנע מענישה סלחנית, ויש צורך בענישה מוחשית - מאסר שיהלום את חומרת המעשה וישמש כדי להילחם בתופעה (למשל: ע"פ 8/16 חרירי ואח' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.8.16); ע"פ 3498/19 זרבאילוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.9.20); רע"פ 6817/22 אשר פריג' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.10.22)).

ראו למשל את שנאמר בע"פ 3619/18 בנימין סביץ' נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (9.1.19):

"בית משפט זה עמד לא אחת על הצורך להדביר את תופעת הסכינאות בחברה הישראלית ולנקוט בענישה מחמירה, וזאת גם לשם הרתעת הרבים (ע"פ 1552/08 פרטוש נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' 21 (29.10.2008); ע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' 5 (9.5.2010))."

וכן בע"פ 4257/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.3.08):

"בית משפט זה הביע כבר דעתו לא אחת כי את "תופעת הסכינאות" יש לעקור מן השורש, ולא בדרך של רטוריקה, אלא בדרך של ענישה הולמת. במציאות החברתית, שבה רבים אינם מהססים לעשות שימוש בסכינים וכלי משחית אחרים כ"פתרון" לסכסוכים, מוטל על בתי המשפט להעדיף את שיקולי ההרתעה וההגנה על הציבור ולכן ככלל אין לפטור את מבצעי העבירות בסכין וכלי משחית דומים מריצוי מאסר בפועל"

וראו גם בע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן [פורסם בנבו] (10.11.09):

"... קיים אינטרס ציבורי מובהק וחד משמעי בהרתעת היחיד והרתעת הרבים מפני נקיטה בדרך של כוח ואלימות ליישוב מחלוקות וסכסוכים תוך שימוש בנשק קר. המסר שצריך לצאת מבית משפט זה הוא שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם שימוש בסכין לשם פתרון מחלוקות וסכסוכים. יש לשוב ולהדגיש כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתיר לאיש לפגוע בזכות זו"

21. מתחמי הענישה והעונשים שנגזרו עמדו בדרך כלל בהלימה לעקרונות הללו שהותוו בפסיקה:

א. רע"פ 489/21 ישראל ביטאו נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.1.21) עסק במבקש שהורשע בעבירת פגיעה בנסיבות מחמירות בשל שדקר אדם שתי דקירות, לאחר שזה דחפו והפילו. בית משפט השלום לקח בחשבון שינוי חיובי שחל באורח חייו, קבע כי קיים סיכוי לשיקומו, וגזר עליו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות; בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, קבע כי בשים לב לנזק שנגרם למתלונן בפועל ולפוטנציאל הנזק שהיה עלול להיגרם כתוצאה משתי דקירות באזור רגיש (בבטנו) הרף התחתון של מתחם העונש עומד על 12 חודשי מאסר, והטיל על המבקש 10 חודשי מאסר בפועל, באופן החורג לקולא ממתחם הענישה. בית המשפט העליון קבע כי העונש אינו חמור, בוודאי לא באופן המצדיק מתן רשות ערעור.

- ב. ברע"פ 6817/22 אשר פריג' נ' מדינת ישראל שלעיל, אישר בית המשפט העליון מתחם עונש הולם של 10 - 24 חודשי מאסר בפועל, ועונש של 12 חודשי מאסר בפועל שנגזר על מבקש, אשר במסגרת סכסוך חניה דקר אדם בכף ידו השמאלית, וגרם לו חבלות וחתכים שהצריכו תפירה בבית חולים.
- ג. ברע"פ 5216/20 מחמוד עלקם נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (6.8.20) נדון עניינו של מבקש אשר בעת ויכוח וקטטה על רקע סכסוך משפחות, דקר אדם דקירה שטחית מתחת לבית השחי ודקר אחר בירך, כך שנגרמו לו שני חתכים שטחיים. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל- 20 חודשי מאסר בפועל, ובהתחשב בין היתר בכך שהמבקש היה צעיר ללא עבר פלילי, הטיל עונש של 10 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקש ובית המשפט העליון דחה את בקשתו למתן רשות לערער.
- ד. ברע"פ 4574/17 חמד אבו עראר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (23.8.17) נדחתה בקשת המבקש למתן רשות ערעור, על עונש שהוטל עליו בגין הרשתות, לאחר שמיעת ראיות, כי איים על מתלונן, דקרו בסכין בארבע מקומות בגופו וגרם לו פציעות. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש הוא 10 ל- 36 חודשי מאסר וגזר מאסר של 15 חודשים, זאת בהתחשב בעברו הפלילי המכביד וכן בחלוקף הזמן מהאירוע, בו הקים משפחה ולא נפתחו לו תיקים. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו בקובעו כי נוכח חומרת האירוע העונש אינו חמור, וכאמור, בקשתו לבית המשפט העליון נדחתה אף היא.
- ה. בע"פ 79/15 שלו קנדלקר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (5.5.15) נדון עניינו של מערער בן 18 וחצי אשר הורשע בכך שהגיע עם אחרים אל קטין שהיה חייב לו כסף, ובהמשך לויכוח שהתפתח ושכלל דחיפות, דקרו פעמיים - במותן ובחזה, וגרם לו אמפיזימה תת עורית וחזה אוויר. תסקיר שהוגש לערכאה הדיונית בא בהמלצה טיפולית והמליץ שלא להשית מאסר. בית המשפט המחוזי קבע כי מתחם העונש ההולם הוא 9 - 36 חודשי מאסר בפועל, העמיד את עונש המאסר בפועל על 12 חודשים והפעיל מאסר על תנאי, כך שסך תקופת המאסר בפועל הועמדה על 14 חודשים. בית המשפט העליון עמד על הצורך להוקיע את תופעת "תת תרבות הסכין", ודחה את הערעור.
- ו. עפ"ג (י-ם) 27739-03-14 מדינת ישראל נ' מרק בבל [פורסם בנבו] (8.5.14). המשיב הורשע בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות בכך שבבית הכנסת הכה אדם, איים עליו כי יהרוג אותו, דקר אותו בסכין באוזנו ובראשו, ובכך גרם לו שני חתכים שנתפרו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם הוא 6 - 18 חודשי מאסר, והטיל עונש של 11 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, קבע כי מתחם העונש ההולם הוא שנה ועד 3 שנות מאסר, והטיל על המשיב 28 חודשי מאסר בפועל.
- ז. ת"פ (חדרה) 32548-12-23 מדינת ישראל נ' אחמד יונס [פורסם בנבו] (4.4.24) עסק בנאשם אשר איים על מתלונן, תקף אותו והכה אותו בסיועו של קטין אשר דקר אותו בבטנו; בהמשך רדף אחרי המתלונן, דקר אותו בישבן, תקף אותו באגרופים, בעט בראשו וניסה לדקור אותו פעם נוספת. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל- 24 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית; בית המשפט התחשב בין היתר בכך שהנאשם הוא בן 18 וללא עבר פלילי, וגזר עליו עונש של 12 חודשי מאסר בפועל.

ח. ת"פ (חדרה) 22912-03-23 מדינת ישראל נ' אשרף אבו גליון [פורסם בנבו] (25.2.24). נאשם הורשע בהחזקת סכין ובפציעה כשהעבריין מזוין, בכך שדקר את המתלונן בכף ידו וגרם לו חתכים שהצריכו חבישה; בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם הוא 12 - 24 חודשי מאסר, וגזר על הנאשם שהיה בעל עבר פלילי מכביד, אך השתלב בטיפול בעת מעצרו, 16 חודשי מאסר בפועל ובנוסף הפעיל מאסר על תנאי שהיה תלוי נגדו.

ט. בת"פ (י-ם) 53261-07-12 מדינת ישראל נ' עידן יהושע (5.3.13) הורשע נאשם בעבירת פציעה בנסיבות מחמירות, בשל כך שדקר אדם בסכין בחלקים שונים של גופו, מה שגרם למתלונן פצעים שהצריכו תפירה ואף טיפול בהרדמה; נקבע מתחם ענישה שבין שנת מאסר ועד 30 חודשי מאסר, ונגזר לנאשם עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, זאת בהתחשב בגילו הצעיר, בכך שדובר בהרשעתו הראשונה באלימות, ובמאסר ראשון.

י. בת"פ (אילת) 7518-06-12 מדינת ישראל נ' בן-נתן רולנס (30.3.15) נקבע מתחם עונש הולם של 12 - 36 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט גזר מאסר של 24 חודשי מאסר והפעיל מאסר על תנאי, על נאשם שהורשע לאחר הוכחות בכך שדקר פעמיים מתלונן, שנזקק לניתוח ולמעקב רפואי וטיפול תרופתי.

יא. במקרים לא מעטים, תיקים שעניינם דקירת מתלוננים הסתיימו בעונשי מאסר בעבודות שירות בלבד (למשל: רע"פ 7378/13 ח'אלד חרובי נ' מדינת ישראל (31.10.13); (עפ"ג (חיפה) 35076-10-21 אמבאו גובניה נ' מדינת ישראל (23.12.24); ת"פ (טבריה) 59969-08-22 מדינת ישראל נ' שמעון סימון פרץ (15.7.24); ת"פ (עכו) מדינת ישראל נ' מוחמד ח'טיב (2.4.23)).

22. בהתחשב בכל אלה, ולאחר שנתתי דעתי לנסיבות ביצוע העבירות, לחומרתן ולמידת הפגיעה בערכים המוגנים, כמו גם למדיניות הענישה הנוהגת, סברתי כי מתחם העונש ההולם לעבירות בהן הורשע הנאשם, נע בין 10 חודשי מאסר בפועל ועד 24 חודשים לריצוי בפועל, זאת לצד ענישה צופה פני עתיד ופיצוי.

קביעת העונש המתאים בתוך המתחם

23. עברו הפלילי של הנאשם הוא מכביד למדי. לחובתו של 6 הרשעות קודמות:

א. ביום 13.6.17 הוא נדון למאסר על תנאי, קנס והתחייבות, זאת נוכח הרשעתו בעבירת איומים, הפרת הוראה חוקית וגניבה.

ב. ביום 12.3.18 הוא נדון למאסר על תנאי, קנס והתחייבות, בגין הרשעתו בתקיפת בת זוג.

ג. ביום 14.5.19 נדון הנאשם למאסר על תנאי, של"צ, צו מבחן ופיצוי, זאת לאחר שהורשע בהחזקת אגרופן או סכין, הפרעה לשוטר ותקיפת בת זוג.

ד. ביום 24.8.21 הופעל מאסר על תנאי מתיק קודם שהיה תלוי נגד הנאשם, והוא נדון למאסר בפועל של 8 חודשים ולמאסר על תנאי, זאת בשל הרשעתו בעבירות רכוש.

ה. ביום 6.6.22, בגזר הדין שניתן בת"פ (ת"א) 43247-12-21 מדינת ישראל נ' עמאש (ת/4) הוארך מאסר על תנאי שהיה תלוי נגד הנאשם, הוא חויב בתשלום קנס, והתחייב לשלם סך של 1,000 ₪ אם יעבור עבירת החזקת סכין בתוך שנתיים, הכל נוכח הרשעתו בעבירת החזקת סכין. את ההתחייבות הכספית האמורה, מבוקש כעת להפעיל.

ו. ביום 15.8.24 נדון הנאשם לשנת מאסר לאחר שהופעל נגדו המאסר על תנאי בן 6 חודשים מהתיק הקודם, וכן למאסר על תנאי, ואלה בשל הרשעתו בשלוש עבירות של החזקת סכין אותן ביצע בשנים 2022 - 2023 ובעבירה של החזקת סם.

24. עברו הפלילי של הנאשם מלמד משום עצמו על חומרה לא מבוטלת, שכן במהלך של כ- 7 שנים הספיק הנאשם לצבור 6 הרשעות. אך דומני כי מרכז הדברים הוא לא במספר ההרשעות אלא שהוא הורשע כבר 4 פעמים בעבירה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין. הנאשם, שהורשע כבר בהחזקת סכין, לא רק שלא הפנים את האיסור הפלילי, אלא שכעת מימש את הסיכון הגלום בעבירה ועשה בסכין שימוש נגד המתלונן.

לא נעלם ממני כי שלוש מתוך ארבעת הרשעותיו בעבירה של החזקת סכין, היו לאחר ביצוע העבירות בתיק שבפני, אך עם זאת מדובר בעבירות שנעשו, כאמור, בשנים 2022 - 2023, טרם ביצוע העבירות דכאן, כך כי ברור שהנאשם היה מודע היטב לאיסור החוקי שבנשיאת סכין.

25. איני מקבל את הטענה כי יש להתחשב לקולא בנאשם כיוון שנשא סכין על רקע חשש לחייו. טענה זו לאו טענה היא; לא רק שהיא חותרת נגד הרציונל שעומד בבסיס האיסור הפלילי על העבירה, אלא שהחזקת סכין כמענה לאיום נטען, מלמדת דווקא על פוטנציאל גבוה יותר להתלקחות מהירה של אירוע אלים בו ייעשה שימוש בסכין, כפי שאמנם אירע בתיק שבפני.

26. הנאשם הוכיח במעשיו ומתוך הרשעותיו הקודמות, כי נובעת ממנו מסוכנות, ולטעמי, הטלת מאסר ממשי נחוצה בעניינו גם מטעמים של הגנה על הציבור.

27. הסנגור הציג מספר מקרים בהם נגזרו עונשים מתונים למדי בעבירות של פגיעה בנסיבות מחמירות. מנעד הענישה הקיים בעבירות מסוג זה הוא רחב, זאת בהתאם לנסיבות השונות המיוחדות כל עבירה, ואין מקרה אחד שהוא זהה למשנהו או מבצע עבירה אחד שנתוניו זהים לאחר (ע"פ קנדלקר); ואכן, בחינת המקרים אליהם הפנה הסנגור מלמדת שהם שונים מעניינו של הנאשם. כך, ע"פ 6336/16 מדינת ישראל נ' חבושה, שבו הוחמר עונשו של משיב והועמד על 8 חודשי מאסר בפועל, לא עסק בעבירה של דקירה, אלא במשיב שהכה מתלונן ושאליו הצטרפו שניים אחרים. ת"פ (נצ') 18447-03-15, מדינת ישראל נ' אמין, אף הוא לא עסק בדקירות, אלא בנאשם שהכה מתלונן בפטיש; בית המשפט הטיל עונש מקל, זאת בהתחשב בגילו המבוגר של הנאשם, היעדר עבר פלילי, נסיבות אישיות שעלו מתסקיר שהוגש, ובכך שלמתלונן לא נגרם נזק חמור; ת"פ (עכו) 14215-04-21 מדינת ישראל נ' חטיב, אף הוא לא עסק בנאשם שדקר, אלא השליך אבן שפגעה במתלונן, אך דובר בנאשם בן 65 עם 100% נכות, שעברו הפלילי התיישן. ת"פ (י-ם) 31733-06-13 מדינת ישראל נ' עסאווי עסק בנאשם שבצמוד לקטטה בה השתתף נטל סכין יפנית וגרם לחתך בצידו השמאלי של בית החזה של המתלונן; הוגש תסקיר שהמליץ על עונש של עבודות שירות, ובית המשפט קבע מתחם עונש של בין 6 חודשים בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם שהיה צעיר ונטול הרשעות קודמות מאסר בעבודות שירות. בת"פ (נצרת) 13153-05-17 מדינת ישראל נ' עבוד, נקבע מתחם ענישה של מספר חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 24 חודשים לריצוי בפועל, לנאשם שהורשע בדקירה אחת במהלך קטטה וגרימת חתך שהצריך תפרים; בית המשפט גזר מאסר של 8 חודשים בעבודות שירות, אלא שדובר בנאשם ללא עבר פלילי, בן 18.5 בזמן העבירה, אשר השתלב היטב בהליך טיפולי של שירות המבחן.

28. לא ניתן לגזור גזירה שווה מפסקי דין אלה לעניין שבפני, שכן הנאשם לא קרוב לגיל קטינות, וגם לא מבוגר בגיל או סובל מבריאות לקויה, הוא בעל עבר פלילי, לא הוגש תסקיר בעניינו וממילא גם לא הייתה המלצה על הליך טיפולי.

29. אני סבור כי יתר הנסיבות עליהן עמד הסנגור ראויות בהחלט לשמש להקלה בעונשו של הנאשם בתוך מתחם העונש ההולם שקבעתי:

בבחירתו של הנאשם להודות באישום יש מימד של נטילת אחריות, ולכל הפחות הכרה בכך כי מעשיו פסולים וכי הוא צפוי בגינם לעונש ממשי. הודאתו הביאה לחיסכון ניכר בזמן השיפוטי, וממילא גם בזמנם ומטרחתם של העדים. הבאתי בחשבון את העובדה כי הנאשם נתון במעצר תקופה ארוכה, וכי תנאי המעצר הם קשים; נתתי דעתי בהקשר זה לכך כי הוא אב לשני קטינים, אחד מהם תינוק, ובשל מעצרו הוא לא ראה אותם תקופה ארוכה, דבר שללא ספק הגביר את סבלו, וראיתי להתחשב בכך לקולא. עוד נתתי דעתי לדברי המתלונן, שהתרשמתי שהם כנים, כי הוא סולח לנאשם; כידוע, לנפגע העבירה יש זכויות ומעמד בהליך הפלילי, וראוי להתחשב גם בדבריו ולתת משקל לעמדתו, גם אם אין זה משקל מכריע. הבאתי עוד בחשבון את דבריה של א', אחות המתלונן ואם ילדיו של הנאשם, אשר ביקשה להקל בעונשו כדי שיוכל לה ולילדים כלכלית, וראיתי בכך נסיבה שמצדיקה אף היא הקלה מסוימת.

30. נוכח כל אלה אני סבור כי יש למקם את עונש המאסר שאגזור על הנאשם במחצית מתחם העונש ההולם.

31. בהתחשב בכל המפורט אני גוזר אפוא את עונשו של הנאשם לאלה:

א. מאסר בפועל של 17 חודשים. המאסר יהיה מצטבר לכל מאסר אחר שהנאשם נושא בו. מתקופת המאסר יקוזזו הימים בהם היה הנאשם עצור בתיק זה, החל מיום 18.4.24.

ב. מאסר על תנאי של 3 חודשים, והתנאי הוא שהנאשם לא יבצע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר כל

עבירה לפי סעיף 186 לחוק העונשין או כל עבירת אלימות שהיא עוון, ויורשע בה בתוך תקופת זמן זו או לאחריה.

ג. מאסר על תנאי של 5 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יבצע בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירה לפי סעיפים 333 או 335 לחוק העונשין או כל עבירת אלימות שהיא פשע, ויורשע בה בתוך תקופת זמן זו או לאחריה.

ד. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן מר מ' א' בסך של 1,500 ₪.

ה. אני מפעיל את ההתחייבות הכספית של הנאשם בסך 1,000 ₪ מת"פ (ת"א) 43247-12-21 מדינת ישראל נ' עמאש, מיום 6.6.22.

ו. הנאשם ישלם את הפיצוי ואת סכום ההתחייבות עד ליום 19.2.26.

על הנאשם להסדיר את תשלום הפיצוי וההתחייבות באמצעות המרכז לגביית קנסות, ועליו לציין בפניהם את מספר התיק הפלילי. את הסכומים ניתן יהיה לשלם כעבור שלושה ימים ממתן גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגביה, באחת מהדרכים הבאות:

• בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגביה, www.eca.gov.il

• במוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גביה) - בטלפון 35592* או בטלפון *****-***.

• במזומן - בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד.

32. ניתן בזה צו להשמדת כל מוצג ששימש לביצוע העבירה או שהחזקתו אסורה.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה תוך 45 ימים.

ניתן היום, ו' תשרי תשפ"ה, 08 אוקטובר 2024, במעמד הצדדים.